

РЕШЕНИЕ

№ 4666

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4358** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Бойкинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Х. К. К., чрез адв. К. Т. срещу Решение № 20024045 от 23.03.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 10-ти състав по н.а.х.д. № 5223/2021 г., с което е изменено Наказателно постановление (НП) № НП-00157 от 23.10.2020 г., издадено от председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на основание чл. 53 във вр. с чл. 27 от ЗАНН, и чл. 173, ал. 1 и чл. 177, ал. 1 от ЗПКОНПИ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл.38, ал.1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ, като е намален размера на глобата в размер на 1000 лв.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материален закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Сочи, че наложеното наказание е явно несправедливо. Твърди, че описаното в АУАН съставомерно деяние изразяващо се в неподаване на ежегодна декларация по чл. 35, ал. 1, т. 5 от ЗПКОНПИ не кореспондира с правната норма на чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, доколкото за неподаване на декларация съществува специален състав,

уреден в разпоредбата на чл. 174, ал. 1 от същия закон. Излага съображения за съществено противоречие между фактическите и правните констатации в наказателното постановление, и доколкото това нарушава правото на защита на касатора, е основание за отмяна на наказателното постановление, респективно решението на районния съд. Оспорва извода на съда, че е спазена процедурата по съставянето на АУАН и конкретно на изискванията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН, като твърди че връщането на обратните разписки с отбелязване “непотърсена“ не следва да бъде тълкувано в смисъл, че лицето не е намерено на адреса и съответно последиците от невръчването на поканата за съставяне на АУАН не могат да се вменят във вина на получателя на писмото. Сочи, че съдът не е взел в предвид тежката пандемична обстановка в страната в този период, поради което и не може да се приеме, че са засегнати охраняваните обществени интереси, доколкото от закъснението на подадената декларация не са произлезли вредни последици. Касаторът претендира съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и по същество на спора да отмени процесното НП.

Ответникът - Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, чрез юрк. А., оспорва касационната жалба и претендира за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на касатора. Претендира присъждане на разноски. Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и недоказана.

Административен съд – София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 23.03.2022 г. СРС, НО, 10-ти състав, по н.а.х.д № 5223/2021 г., е изменил наказателно постановление № НП-00157 от 23.10.2020 г., издадено от председателя на КПКОНПИ, с което на основание чл. 173, ал.1 и чл. 177, ал.1 от ЗПКОНПИ на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500 лв. за нарушение на чл. 38, ал.1, т. 2, вр. чл. 35, ал.1, т. 2 ЗПКОНПИ, като е намалил размера на глобата на 1000 лв.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Х. Т., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени и издадени от компетентни длъжностни лица, съдържат всички необходими реквизити според чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, без при съставянето им да са допуснати съществени процесуални нарушения. От материална страна съдът е намерил да е осъществен и доказан състава на вмененото нарушение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, доколкото и съгласно чл. 6, ал. 1, т. 32 от ЗПКОНПИ жалбоподателят попада сред лицата, заемащи висши публични длъжности, за които е възникнало задължение за подаване на ежегодна декларация за имущество и интереси съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, каквато била подадена след срок. Приел е за съответна на установеното нарушение приложената от административнонаказващия орган санкционната норма на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, но е намалил размера на наказанието към неговия минимум. Въззивният съд е изложил мотиви за липса на основание за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени

доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 10-ти е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон и при съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата по делото.

Съдът не установи допуснати от СРС нарушения на съдопроизводствените правила. Противно на твърденията в касационната жалба касационният състав счита, че районният съд е извел правилно извода, че АУАН е съставен при спазване на изискванията на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН. Предвид факта, че лицето е търсено на адреса, посочен и от него (в последствие с подаване на жалбата), а и при невъзможността, същият да е бил открит за съставянето му в негово присъствие, то правилото на разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗАНН : „Когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие“ намира приложение в конкретния случай. От съдържанието на обжалвания съдебен акт не се установяват касационните оплаквания за липса или вътрешно противоречие в мотивите, както и за неправилно установена фактическа обстановка. Съответни на правилно установените по делото факти са правните изводи за съставомерност на вмененото нарушение на чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗПКОНПИ.

По делото не е имало спор, че декларация по чл. 35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ изобщо не е подадена. Именно, предвид факта, че лицето К. е подало декларацията си за 2019 г. с два месеца закъснение, съдът е съобразил, че макар и след срока е изпълнено задължението за подаване на годишна декларация, поради което е изменил наказателното постановление, като е наложил наказание в размер на минималния такъв. Настоящият съдебен състав споделя мотивите на СРС, че за да е налице процесното нарушение по чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2, вр. чл. 173, ал.1 от ЗПКОНПИ е от значение дали декларацията за 2019 г. е била подадена до 15.06.2020 г., което в случая не е било сторено, поради което направеното възражение на касатора за приложението на санкционната норма на чл.174 от ЗПКОНПИ е неоснователно.

Като е подал декларация извън срока по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, касаторът е осъществил състава на вмененото му нарушение, съответно санкционирано с нормата на чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ, както правилно е приел районният съд.

Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е обсъдена, както в НП, така и в съдебното решение, и правилно е приета за неприложима към настоящия случай, който следва да се определи като типичен от този вид нарушения. Не представляват смекчаващи обстоятелства наличието на подадена декларация след срока по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ, нито липсата на промяна в имущественото състояние, предвид естеството на засегнатите обществени отношения.

Правилно СРС е преценил, че издаденото НП следва да бъде изменено в частта му, относно наложеното административно наказание, което е намалено до законопредвидения минимален размер по чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ – 1000 лева. Не се споделят доводите на касатора относно прекомерната тежест на наказанието, което е определено в законоустановения минимум, установен от законодателят, съобразно съобразно значимостта на засегнатите обществени отношения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д ЗАНН, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъдят сторените разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 Административен съд – София град ,
X. Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 23.03.2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 10-ти състав по н.а.х.д. № 5223/2021 г.

ОСЪЖДА Х. К. К., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/